

SIRDSPRIEKS

Maijas avīzīte

Nr. 21. Mazsalaca, 2018. gada septembris

NO ĪSTA SKOLOTĀJA TEV VIENMĒR PALIKS KĀDA MĀCĪBA DZĪVEI...

Sveicieniņš septembrī!

Ko katram no mums
nozīmē vārds –
SKOLOTĀJS?...

Mūsu pirmie skolotāji ir
ģimene, tad daudziem bērnu
dārza audzinātājas, vēlāk
sastopamies ar viņiem skolā,
augstskolā, savos bērnos,
mazbērnos, līdzilvēkos, SAVĀ
dzīvē...

Ir septembris, kad
daudziem sākas jauns mācību
gads un tādā vai citādā veidā
mēs katrs esam ar to saistīti,
tādēļ domas tā vien ved arī pie
šī vārda – SKOLOTĀJS...

Es saku **PALDIES!**
visiem **SAVA DZĪVES CEĻA SKOLOTĀJIEM!**
Arī tiem, kuru rakstītās rindas izmantoju sava
SIRDSPRIEKA radīšanā. Arī tiem, kuri lasa
šeit ievietoto.

PATEICOS JUMS VISIEM!

Lai patīkama un interesanta lasīšana!

Ar mīlestību – **Maija**

*Tu esi mans skolotājs!
Jā, arī Tu, kurš lasa šīs rindīnas!
Arī Tu, kura rakstīto lasu es!
Tu, kuru savās ikdienas gaitās es satieku
un Tu, kuru vēl nesatīku!
Mēs meklējam viens otru,
atrodam,
pazaudējam
un atkal meklējam
lai atrastu no jauna
Atrastu SEVI TEVI
un TEVI SEVI.
Tu esi mans SKOLOTĀJS!
PALDIES!*

Maija R.

29.09.2009.

SEPTEMBRIS ir arī DZEJAS DIENU
laiks, tādēļ arī dzejisku rindiņu vairāk...

Atver šo dienu kā brīnumu. Atļauj
sev to piedzīvot. Notici. Pateicies par katru
elpas vilcienu. Un atļauj sev būt laimīgam.
Kā visa dzīvā radība un daba ap mums
staro patiesības Gaismā. Tā arī mums
katram ir dota šī iespēja. Paņem to!
Šodien. Tagad. Tūlīt. ESI.

Maija Kadiķe

Labākā skolotāja

Mācību gada sākumā 6. klases audzinātāja stāvēja savu bijušo piektās klases audzēkņu priekšā. Viņa pārlanda skatu saviem bērniem un teica, ka visus viņus vienādi mīl un priecājas redzēt. Tie bija lieli meli, jo vienā no priekšējiem soliēm, sarāvis kamoliņā, sēdēja kāds zēns, kuru skolotāja nemīlēja.

Viņa iepazinās ar viņu, tāpat kā ar visiem saviem audzēkņiem pagājušajā mācību gadā. Jau tad viņa pamanīja, ka viņš nerotaļājas ar klasesbiedriem, ģērbts netīrā apģērbā un ož tā, it kā nekad nemazgātos. Ar laiku skolotājas attieksme pret šo audzēkni kļuva arvien sliktāka un aizgāja tik tālu, ka viņai gribējās visus viņa rakstu darbus saskatīt ar sarkanu pildspalvu un ielikt vieninieku.

Kādu reizi skolas mācību daļas vadītājs palūdza izanalizēt visu audzēkņu raksturojumus no brīža, kad viņi sāka mācīties skolā, un skolotāja antipātiskā audzēkņa lietu nolika pašā apakšā. Kad viņa beidzot nonāca līdz viņam un negribīgi sāka pētīt viņa raksturojumus, tad sastinga.

Skolotāja, kura vadīja zēnu pirmajā klasē, rakstīja: "Tas ir spožs bērns, ar starojošu smaidu. Mājas darbus pilda tīri un akurāti. Tīrā labpatika atrasties viņam blakus."

Otrās klases skolotāja par viņu rakstīja: "Tas ir lielisks audzēknis, kuru augstu vērtē viņa biedri, taču viņam ir problēmas ģimenē: viņa māte ir neārstējama slimība, un viņa dzīve mājās droši vien ir nepārtraukta cīņa ar nāvi."

Trešās klases skolotāja bija atzīmējusi: "Mātes nāve viņam bija stiprs sitiens. Viņš cenšas visiem spēkiem, taču viņa tēvs neizrāda par viņu interesi, un viņa dzīve mājās drīz var sākt ietekmēt viņa mācības, ja neko nepasākt."

Ceturtās klases skolotāja bija pierakstījusi: "Zēns bez noteiktības, neizrāda interesi par mācībām, viņam gandrīz nav draugu, un viņš bieži aizmieg tieši klasē."

Pēc raksturojumu izlasīšanas skolotājai bija ļoti liels kauns par sevi pašu. Viņa sajutās vēl sliktāk, kad uz Jauno gadu audzēkņi atnesa viņai dāvanas, ietītas mirdzošā dāvanu papīrā ar lentām. Viņai antipātiskā audzēkņa dāvana bija ietīta rupjā brūnā papīrā. Daži bērni sāka smieties, kad skolotāja no šī saiņa izņēma rokassprādzi, kurai trūka dažu akmeņu un smaržu flakonu, piepildītu par ceturtdaļu.

Taču skolotāja apklusināja smieklus klasē, iesaucoties: – O, kāda skaista rokassprādze! – un, atvērusi flakonu, uzpilināja nedaudz smaržu uz delnas. Tajā dienā zēns aizkavējās pēc stundām, pienāca pie skolotājas un teica: – Šodien jūs smaržojat, kā smaržoja mana māmiņa.

Kad viņš aizgāja, viņa ilgi raudāja. Kopš tās dienas viņa atteicās pasniegt tikai literatūru un matemātiku un sāka bērniem mācīt labestību, principus, līdzjūtību. Pēc tādās apmācības pēc kāda laika antipātiskais audzēknis sāka atgriezties dzīvē. Mācību gada beigās viņš bija pārvērties par vienu no pašiem labākajiem audzēkņiem.

Neskatoties uz to, ka skolotāja atkātoja, ka visus savus audzēkņus mīl vienādi, īstenībā viņa augstu vērtēja un mīlēja tikai viņu.

Pēc gada, kad viņa strādāja jau ar citiem, viņa zem mācību klases durvīm atrada zīmīti, kurā zēns rakstīja, ka viņa ir pati labākā no visiem skolotājiem, kādi viņam ir bijuši visā dzīvē.

Pagāja vēl pieci gadi, līdz viņa saņēma vēl vienu vēstuli no sava bijušā audzēkņa, viņš stāstīja, ka ir pabeidzis koledžu un pēc atzīmēm ieņēmis trešo vietu klasē un ka viņa turpina būt labākā skolotāja viņa dzīvē.

Vēl pēc četriem gadiem pienāca vēl viena vēstule. Šoreiz viņš rakstīja, ka pēc universitātes pabeigšanas ir nolēmis paaugstināt savu zināšanu līmeni. Tagad pirms viņa vārda un uzvārda stāvēja vārds "doktors". Arī šajā vēstulē viņš rakstīja, ka viņa ir labākā no visiem skolotājiem, kādi viņam ir bijuši dzīvē.

Gāja laiks. Kādā no savām vēstulēm viņš stāstīja, ka ir iepazinies ar kādu meiteni un precēs viņu, ka viņa tēvs pirms diviem gadiem ir nomiris, un jautāja, vai viņa neatteiksies kāzās ieņemt vietu, kurā parasti sēž līgavaiņa māmiņa. Protams, ka skolotāja piekrita.

Sava audzēkņa kāzu dienā viņa aplika to pašu rokassprādzi ar trūkstošajiem akmeņiem un nopirka tās pašas smaržas, kuras reiz nelaimīgajam zēnam atgādināja par viņa māmiņu. Viņi satikās, apkampās, un viņš sajuta dzimto smaržu.

- Paldies par ticību man, paldies, ka ļāvēt man sajust manu vajadzību un nozīmīgumu un iemācījāt man ticēt saviem spēkiem, ka iemācījāt atšķirt labo no sliktā.

Skolotāja ar asarām acīs atbildēja:

- Tu kļūdies, tas es tu, kurš man visu iemācīja. Es nezināju, kā mācīt, pirms neiepazinos ar tevi...

Avots: <http://www.sanatkumara.lv/index.php/perlites>

Vinai, kura ielīdzdoja Debesīs...

*Mēs sējēji esam šai dzīvē -
no vārdiem dīgst asni un auģ,
no saudzīgām domām un mīļām
plaukst zeltaini ziedošs lauks,
tie tukšie - kā sēnālas vējā,
ļāunie par ašķiem dīgst,
bet tie, kas no Sirds uz Sirdi -
ielīdzdo Debesīs!*

Sarma Upesleja

*Rīts smalkajos zirnekļa tīklos, kā šūpolēs
šūpojas.
Rīts bērzu un ozolu zaros ar cilvēkiem sveicinās.
Krīt valriekšti, kašāni zīles, un lapas jau
sārtojas.
Ar otām un ķošajām krāsām, kāds cītīgi
darbojas.
Šīs oranži dzeltenās krāsas un smaržīgie čiekuri,
No gada uz gadu mūs aizved un stāsta par
rudeni.*

Dace Ābeltiņa

*“Aizved mūs uz vietu, kur ir labi. Kur
esam bez svara un ķermeņa, brīvi un patiesi.
Kur vējš ir tik maigs un glāstošs, un ūdens
tīrs un kristāldzids parāda katra tajā esoša
akmens skaistumu neaptveramās krāsās, kur
saule mīlīgi satin sevī un silda, kur putni
nolaižas blakus un ieskatās acīs un puķes
smej siltus un dzirkstošus smieklus. Kur
zeme runā caur mūsu pēdām un katras
saknes stāstu mēs sajūtam sevī, kur strauti
skrien lejup un nes mūžvecu mežu sveicienus
jūrai, kur kalni savas sirmās galvas apsedz ar
baltām un pūkainām mākoņu cepurēm,
okeāna viļņi nepaguruši dārdina līdz ceļiem
ūdenī iekāpušas piekrastes klintis, un sūnā
rasas lāses izkrīt vizuļu dejās.*

*Un pāri visam miers - tik dziļš un pilns
kā mēness, bez apstājas lejošs savu zilgano
gaismu siltā un tvanīgā vasaras naktī, kur
mirkļis ir tagad un mēs tajā, kur cilvēki
atceras, kas viņi ir.*

*Aizved mani... sevi... bez atpakaļ
skatīšanās.”*

"Klusētājs".

Kristīne Mucinieca

Andris Akmentiņš "Skolotāji"

✉ Labdien!

Tikko pabeidzu Andra Akmentiņa grāmatu "Skolotāji". Ļoti vērtīga grāmata mūsu vecāku un mūsu paaudzei. 50.-60. gadi Latvijā. Bija daudz izsūtīto, kuriem bija dzīve Krievijā (es tur piedzimu 1957. gadā). Cilvēkiem, kas palika Latvijā, tika "izsūtīts" prāts. Un viņiem bija ļoti grūta dzīve - dilemma - palikt pašiem - tas nozīmētu iznīcību, būt komformistiem - ar cerību un ticību "gaišākai nākotnei" - arī tāds ceļš grāmatā ir parādīts... Vai arī mēģināt kaut kā saglabāt savu patību, nevēloties līdz galam atdoties postošajai ideoloģijai. Un bailes - baiļu sajūta par nākotni - tā vijas cauri visai grāmatai. Tajā pašā laikā negatīvu tēlu tur nav, ir mazliet ironijas un autora mīlestība pret saviem varoņiem.

Man likās svarīgi par to pastāstīt arī Jums.

Ar cieņu

Jānis

- *Paldies Jānim par savām pārdomām par šo grāmatu. Es izlasīju un man arī tā šķita interesanta.*

Maija

Daži citāti no grāmatas:

... *Tāpēc pastāstīšu Tev, kā labāk apieties ar lasītprasmi.*

Uzmanīgi izvēlies grāmatas, taupi savus darbarīkus, acis Tev ir jaunas un spožas, bet visapkārt muļķīgu tekstu ir vairāk nekā acugaismas. Tas būtu nieks, ja izlasītais tūlīt pat kristu zemē vai aizlaistos gaisā kā ziepju burbuļi, bet liela daļa diemžēl nonāks Tavā prātā un nepelnīti tur uzkavēsies. Man ļoti žēl, ja Tevi neviens nebrīdināja agrāk, bet drīz tā kļūs par nozīmīgu Tavas dzīves problēmu, jo turpmākajos gados Tev būs jālasa daudz un dūšīgi, lai varētu dzīvot tādā virzienā, kādu pats izvēlēties. Ja vēlies kļūt par lidotāju, kā sapņo pašlaik, iegaumē, ka tiem ir jāmacās daudz vairāk, nekā parasti puikas laukos mēdz.

Labāk uzreiz jau sāc mosties agrāk un līdz vidum kails noberzēties ar aukstu ūdeni.

Vislabākais rītu nemaz negaidi – vienmēr sāc jau šodien, jo šodien ir vienmēr, bet rītdiena vienmēr būs kaut kad vēlāk.

Apkārt īstam skolotājam griežas pasaule, atceries to. No īsta skolotāja Tev vienmēr paliks kāda mācība dzīvei.

Vasaras pasaka

*Pa ķošu ziedu ķlāto gatvi,
Prom aiziet mana vasara...
Un atkal dzīvē uzrakstīta
Ir viena skaista pasaka -
Par putnu dziesmām
Pieskāndētu mežu,
Par brīnumskaisto ziedu
Reibinošo smaržu.
Par tauriņu un bišu
Neprātīgām dejām,
Par manu draugu
Smaidošajām sejām,
Par saules silto
Pieskārienu, glāstu,
Par sirdi ierakstīto
Laimes stāstu.
Nu gaidu savu -
Rudens pasaku...*

Brigita Debeļskā

Raksti arī savas pārdomas, radošos darbiņus un ierosmes līdz katra mēneša **25.datumam** uz

e-pastu: reinvaldemaija@gmail.com

mājas lapas: <http://laisma.1w.lv/>

<http://laisma-1.mozello.lv/sirdsprieks-1/majas-avizite->

Ar mīlestību, pateicību un prieku fotogrāfēja,
savāca un šo radīja – **Maija Reinvalde**